

Het enige geluid dat we in de nacht van **donderdag op vrijdag** hoorden was het gedempte geluid van de bulderende branding, heerlijk om bij in te slapen en dan ook tot 8.30 uur door te knorren. Bij het opstaan ruiste een heel lichte motregen op het dak. Wat doe je dan als de koffiekan leeg is? Dan ga je maar weer eens flink aan het poetsen. Je moet de boel toch bijhouden, nietwaar?



Na tien probeerde een waterig zonnetje het en was het droog. Wandelen dus. Eerst door het uitgestrekte pijnbos om uiteindelijk weer aan het strand te belanden.

Weer betrakte we onszelf erop dat de branding blijft fascineren. Na een uur begon het opnieuw te mieseren en gingen we de bebouwing in waar we een kapsalon ontwaardden. Naar binnen en met handen en voeten duidelijk maken dat Els geknipt wilde worden want de dames spraken alleen Portugees en Frans.....

Gelukkig lag er een modellenboek zodat Els haar bedoeling wat duidelijker kon maken.

Na een vingerhoedje koffie, wel heel lekker, was ze aan de beurt. Eerst grondig wassen en daarna ging de kapster aan het werk.

Bijna haar voor haar werd er geknipt.

Ruim een uur(!) later stond Els er weer puik op.

Als je dan € 18,= incl. fooi afreken vraag je je af hoe dat mogelijk is. In Nederland bof je als zo'n servicebeurt minder dan € 40,= kost!



Door de nog steeds actieve motregen gingen we door het bos terug naar de camper om de rest van de dag met het betere lanterfant door te brengen.

De laatste standplaats in Portugal. Tegen vier uur realiseerde de Portugese hemel zich dit gegeven en weende bitter..... Regen, regen, regen.....

Alsof het zo moest zijn: Alle Portugese bytes waren kennelijk verbruikt want de Vodafone-stick gaf er de brui aan. We waren benieuwd of het bij de volgende standplaats zou lukken de Carrefour-stick weer aan de praat te krijgen.

Zaterdag werd de dag van het afscheid van Portugal. We reden via **Tui** voor een sani-tussenstop want bij nader inzien zagen we een overnachting hier niet zitten. We prikten **Rondela**, gelegen aan een diepe kustinsnijding. De via coördinaten gezochte plek werd niet gevonden maar na enig zoeken vonden we een plek bij een haventje. Achteraf zagen we dat het eigenlijk verboden terrein was maar we hebben geen problemen gehad. Heel leuk was het grote verschil tussen eb en vloed te zien: 'smorgens lagen de bootjes op het droge en 'smiddags lagenze weer vrolijk te dobberen.

Er was markt in de stad dus het doel voor de wandeling was snel bepaald. Alweer allerhande verleidingen maar ook alweer "*Waar laten we het allemaal?*". We bezochten niet alleen de markt, ook een bescheiden verkenning van de stad zat in het programma. Terug via de markt waar 4 muzikanten hun kunnen vertoonden. Desgevraagd: Echte Galische (*of Galiciese?*) muziek.

Toen we in een gebrekkige conversatie vertelden dat we uit Olanda kwamen zei een van de mannen met glinsterende oogjes "*Oh, yes, I was in Amsterdam. Coffeeshops!! Perfect!!*". Bloembollen, kaas en tulpen hebben waarschijnlijk definitief afgedaan.....

De nacht werd verstoord toen een aantal jongeren tegen drieën met auto's en voetbal gingen kloien, elkaar daarbij enthousiast toeschreeuwend. Rond half vier vonden ze het kennelijk bedtijd en dropen af. Gelukkig wilde de slaap wederkeren en werd het half negen eer we opstonden.

En, jaja!, we hadden eraan gedacht de tijd weer met 1 uur vooruit te zetten op Spaanse tijd.

Tot grote vreugde van Fred werkte de Carrefour-internetstick weer prima.



Men zegt dat gekookte octopus lekker is, velen zaten er van te smullen, maar wij kozen toch voor een ander menu.....
Zondag. Zou het deze keer dan lukken? Een bezoek aan de beroemde pelgrim-trekkpleister **Santiago de Compostela**? Met nieuwe coördinaten werd de mix-parking deze keer wél gevonden. Voor € 3,50 per dag en er was saniservice beschikbaar. Wel oppassen want voor de nacht betaal je nog eens €12,= extra!! Het mooie, eeuwenoude centrum met de beroemde kathedraal ligt op ongeveer 1 km. Jammer dat het motregende, dat beperkte toch sterk het fotograferen. Herinneringen maar weer in ons hoofd opgeslagen. Ook jammer: De kathedraal zat grotendeels in het verband. Deze pech hebben we wel vaker. Het beroemde grote wierrookvat had helaas een vrije dag, geen gezwaai dus. Indrukwekkend, wat een ongelofelijk interieur! Absoluut flitsverbod maar het lukte toch wat beelden vast te leggen. Er was een misviering gaande, dat beperkte de bewegingsvrijheid wel. En echte pelgrims met wandelstaf en jacobsschelpen? Die komen waarschijnlijk als het weer beter is want wij hebben ze niet gezien.



Rond drie uur waren we terug bij de camper en besloten, mede vanwege het ongezellige weer nog maar een stuk aan de dagrit te knopen. **A Couruna** of liever **Port San Pedro de Vismo**, iets ten westen van A Coruna werd de nieuwe bestemming. De navi had weer eens een bakkige dag. Onderweg was ze al lastig maar ze stuurde ons ook nog dwars door Coruna waarbij ze op ieder kruispunt moest herberekenen en ons probeerde supersmalle steegjes in te lokken. En dat terwijl de stad vrij makkelijk te omzeilen is. Deels op intuïtie, deels op herinnering wisten we de CP toch te vinden en was het een leuk weerzien. Wel weer even goed zoeken op de hellende CP om redelijk waterpas te staan. Maar een mooi uitzicht op het mini-haventje en de Atlantische oceaan. Telefoons en internet waren morsdood: Geen streepje ontvangst. Ragfijne motregen, ook hier. Het weer zou bepalen wat er de volgende morgen te gebeuren stond

Het weer op de **maandagmorgen** nodigde niet uit om te gaan wandelen dus even sanibeurt gedaan (uiteraard pas na de koffie!) en op pad voor wat we noemen 'een reisdag'. Met behulp van de kaart en de navi negerend wisten we Coruna-stad te vermijden. Een rit van 140 km, met een korte tankstop, door een bergachtig gebied, tot 700m hoogte, maar alweer boeiend en, gelukkig, een groot gedeelte prima autoweg, ook nog tol-vrij, bracht ons ten tweede male in **Mondenedo**. Er was weinig veranderd in het afgelopen jaar dus bleef de camera in de binnenzak. De CP was nog steeds erg schuin, het sanistation functioneerde ook nog.

Mondenedo is erg trots op een stadgenoot: "De koning van de taartenbakkers." Verschillende etalages zijn aan hem gewijd en er staat zelfs een standbeeld voor deze kunstenaar. Of de goede man nog leeft? Het antwoord moeten we schuldig blijven. Er staat ook een kathedraal in de stad, die bezochten we met een privé-rondleiding door meneer pastoor tijdens de overwinterreis van 2013-2014. ([Klik hier](#))

Het weer was erg wisselvallig maar gelukkig scheen ook de zon regelmatig uitbundig, net zo enthousiast als de plensbuien, zodat de stroomvoorraad op peil bleef.

We zaten qua weer in een dipweek. Veel bewolking, regelmatig stevige buien en nogal stevige wind. Dit weerbeeld gold voor heel NW Spanje en ZW Frankrijk. Vijf dagen zou dit aanhouden.....

Op onze nieuwe dinsdag-standplaats, **Tapia de Casariego**, was dat dus niet anders. Maar daardoor was het zicht op de baai en het haventje wel bijzonder! Tussen de buien door konden we een paar foto's maken van de zeer woelige branding. Bij een tweede wandeling, het was weer even droog, bekeken we het prachtig gelegen haventje. In de late namiddag liet zelfs de zon zich nog zien.

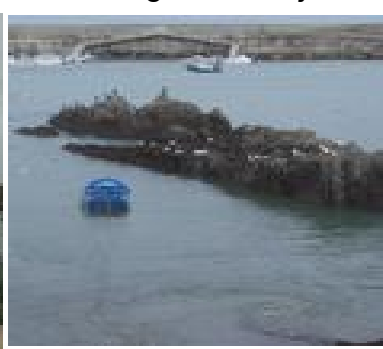
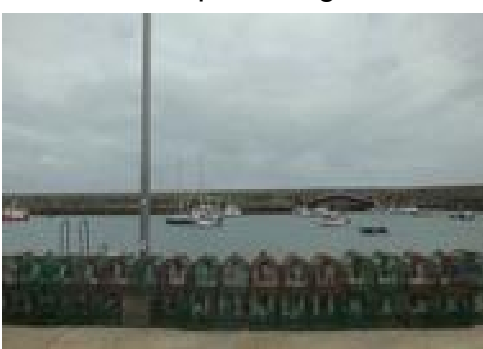


Nèt na onze lekkere spaghettimaaltijd, het was bijna donker, begon het te regenen. Hadden we, ondanks het slechte weer, de dag toch weer uitgebuit!

Voor de volgende etappe kozen we voor alweer een kustplaats, Cudillero. Zou een rit zijn van ongeveer 50 km.....

Maar.....: Ergens ging het mis! Zo kwam het dat we, onverwacht, een prachtige bergetappe reden. Na 300 bochten zijn we opgehouden met tellen! We kwamen zelfs al redelijk in de buurt van sneeuw. Hier en daar lag nog een resthoopje. Naast het bochtenwerk was het ook steeds weer stijgen en dalen, het hoogste punt was >800 meter.....

Dat betekende echter ook dat we bijna 160 km op de dagteller hadden toen we in **Cudillero** aankwamen. Het was een prettig weerzien! Een heel mooi stadje, tegen steile hellingen opgebouwd en met leuke, gekleurde gevels. Vanuit de camper keken we op het haventje met vrolijk dansende bootjes. Bij ons vorig bezoek hebben we ons beziggehouden met het betere klauterwerk en keken van grote hoogte op het stadje neer. Deze keer waren we bescheiden en klauterde na een rondgang over de pier en langs de haven tot ongeveer halverwege. We hielden het, tegen alle verwachting in, vrijwel de hele dag droog, pas in de late namiddag ging het regenen. Bij de wandeling over de pier werden we bijna verrast door gigagolven die over de pier sloegen, we konden ze nog net ontwijken.



Men mag het stadje niet in met de camper (past echt niet!) maar bij de haven is een grote parkeerplaats.

Het was nu vrijwel uitgestorven, maar wat zal het hier in het seizoen druk zijn! Er is veel HoReCa maar de exploitanten waren grotendeels op vakantie.

Donderdag 26 februari. Dat was zo'n dag die je eigenlijk maar wil vergeten. We startten al met de wetenschap dat er dik 200 km gereden moest worden omdat we geen gegevens hadden over CP's die wat dichterbij lagen. We probeerden nog ergens een bordje "*Playa Huppeldepup*" te volgen, kwamen bij een heel mooi gebied voor de zomermaanden maar volstrekt dood in de winter, deden een poging in **Llanes**, een fraaie stad maar waar we alleen een camperverbodsbord vonden en reden toen maar door naar de geprikte bestemming: **Comillas**. Hier hebben we eerder tot tevredenheid gestaan. Echter: Ook hier nu verbodsborden en aangezien er verder geen campers stonden hebben we de gok maar niet genomen. (Fred durft dat dan niet.....)

Okee. *Van je hela, hola, houdt er de moed maar in!* Dan maar naar **Caberceno**, bij het grote dierenpark waar olifanten zich in een groot vrij gebied kunnen bewegen. Ook is er een officiële CP met eenvoudige sanievoorziening. Toen we daar, na 264 km, aankwamen begon het te regenen..... Een troost was dat de route voor een groot deel autoweg was en door schitterende landschappen voerde. Er waren weer besneeuwde bergtoppen te zien.

We waren onder de indruk van de bouwkundige kunstwerken die voor de *Autopista de Calabrico* zijn uitgevoerd. Ondanks dat is deze weg (nog?) tolvrij.

Wat ons (weer) verbaasde: In Baskenland hebben ze een eigen taal. Waren we net weer wat gewend aan de Spaanse (geschreven)taal, waren we ineens weer volkomen analphabeet! Het Baskisch lijkt geheel niet op Spaans, als je geluk hebt gebruiken ze Spaanse 'ondertitels'.

Onderweg werd er ook getankt en zagen we bij toeval een tankstation waar we 12,5 liter LPG bijvulden. LPG-stations zijn niet veel te vinden in Spanje, vandaar maar even bijvullen. Het leek erop dat we de verwarming nog wel een paar avonden nodig zouden hebben.

Vrijdag 27 februari. Op deze dag werd, niet helemaal gewild, het symbolisch einde van deze overwintering ingezet. We stonden op met regen, reden door de regen naar Zumaia waar het ook regende. Daar maar even een kan koffie weggewerkt en toen, nog steeds door de regen door naar Frankrijk, standplaats Capbreton. Hier dan toch maar de regen getrotseerd en een strandwandeling gemaakt. Na de overnachting in Capbreton reden we, door de regen, bijna 500 km. We dreigden zonder diesel te komen, reden 5 stations aan (gemeld via de navi): 2 helemaal weg, 2 gesloten vanwege de zondag en nummer 5, een automaatstation accepteerde onze kaart(en) niet. Uiteindelijk vonden we in een minidorpje een simpel tankstation. Gesloten.....!

De camper op de bescheiden parkeerplaats gezet, gordijntjes dicht en afwachten tot de volgende morgen. Het regende overigens nog steeds!

Daarom namen we het besluit om in 3 a 4 voor ons doen forse stappen huiswaarts te gaan.

Uit een telefoontje met Debby, Peter en vooral kleinzoon Kai bleek dat dit ook zeker bij hen in een behoefte voorzag.

Over het verder verloop mag u dus raden, de verslaglegger geeft er de brui aan!
Het waren 3 schitterende maanden en die neemt niemand ons af!

***We verstookten circa 900 literdiesel.....
Dat betekent dat we circa 9000 km gereden hebben.....
We waren 90 dagen onderweg.....
We hebben in 65 steden of dorpjes geslapen.....***



Als DIT onze tevredenheid niet ondersteept.....!